

Kaikuja Kaikuja Kaikuja

Lemmikkilinnut Kaijuli ry:n uutiskirje 2 / 2013

Sisällysluettelo

Yhdistys ja kolumnit:

Pääkirjoitus	3
Syyskokouksessa käsitellyjä asioita	4
Kolumni: ”Näin on aina ennenkin tehty”	5
Barbaran blogi: Ruoalla virikkeellistäminen	7

Artikkelit:

Lintuhäkin pohjamateriaalit	9
Mikä eläinkaupoissa oikein mättää?	13
Neitokakadu Eilwen ja luottamusta koripallolla	15
Lemmikkilinnun hyvinvointi: Käytöksellinen hyvinvointi	17

Tapahtumat:

Lemmikkimessut 2013	19
Oulun paikallistapaaminen	21
Pietarsaaren lintupäivät	23

Vakiopalstat:

Kasvattajat esittäytyvät: Maxiini Puomila	24
Tee-se-itse: Viiriäishäkki Ikea-hyllyyn	26
Lukijan kuva	28

Kaikuja 2/2013

Kaikuja on Lemmikkilinnut Kajuli ry:n kahdesti vuodessa digitaalisena ilmestyvä uutiskirje, joka sisältää tietoa yhdistyksen toiminnasta sekä muita mielenkiintoisia lyhyitä juttuja.

Palautteen ja kehitysehdotukset voi lähettää sähköpostilla osoitteeseen sihteeri@kajuli.fi tai yhdistyksen keskustelufoorumille.

Numero ilmestyy 1/2014 keväällä joskus kevätkokouksen ja PetExpon jälkeen.

Toimitus

Päätoimittaja ja taitto: Jarmo Tuutti
Hanna Miettinen
Laure Kurkela

Mukaan yhdistystoimintaan?

Haluatko olla mukana kehittämässä yhdistyksen toimintaa sekä samalla edistämässä lemmikkilintuharrastusta Suomessa?

Tekemistä löytyy varmasti jokaiseen makuun ja jokaisen aikatauluihin sopivasti. Tule mukaan!

Jos kiinnostuit, ota yhteyttä yhdistyksen puheenjohtajaan, joka voi kertoa lisää: tinttu@kajuli.fi

Liity jäseneksi

Etkö ole vielä yhdistyksen jäsen? Liittymällä jäseneksi saat käyttöösi yhdistyksen tarjoamat jäsenedut sekä tuet yhdistyksen toimia lemmikkilintujen hyvinvoinnin edistämiseksi Suomessa.

Lisätietoa yhdistyksen sivustolta:

<http://kajuli.fi/yhdistys/liittyminen-jaeseneksi>

Kansikuva: Jarmo Tuutti

Pääkirjoitus

Hajanainen lemmikkilintuharrastus

Kukaan ei osaa sanoa, monta lemmikkilintuharrastajaa Suomessa on. Usein arvaukset liikkuvat jossain muutaman tuhannen tienoilla. Varsinkin ihmisiä, jotka vähintään tuntevat jonkun undulaatin omistajan, tuntuu olevan paljon.

Vaikka Lemmikkilinnut Kaijuli ry onkin noin 300 jäsenellään selkeästi suurin suomalainen lemmikkilintuyhdistys, on tämä jäsenmäärä melko pieni. Jäsenmäärän kasvattaminen on jatkuvasti agendalla, mutta se tuntuu olevan haastavaa. Yksi ongelma on yleensäkin tavoittaa ihmisiä. Ja luultavasti osa ihmisistä ei vain koe yhdistyksen jäsenyyttä mielekkäänä, koska emme näillä resursseilla pysty tarjoamaan kuitenkaan mitään erityisen merkittäviä palveluita.

Suurin hajanaisuuden ongelma ei suinkaan ole yhdistyksen jäsenmäärä, vaan tiedon välittäminen. Kuinka saada tietoa jossain päin Suomea asuvalle lemmikkilintua harkitsevalle ihmiselle, joka ei ole koskaan kuullut Kaijuleista ja marssii kirjastoon lainaamaan Wolterin "Papukaijat" -kirjan (joita valitettavasti taitaa löytyä joka kirjastoista edelleen)? Onneksi niistä tuntuu löytyvän hiljalleen myös Minun lemmikkini -kirjasarjan papukaijaosaa, joka on minun ja Ida-Emilian kirjoittama.

Ainoa mahdollisuus on pyrkiä olemaan esillä mahdollisimman monessa paikassa. Erityisen tehokasta olisi järjestää lintupäiviä ympäri Suomea, mutta valitettavasti yhtään pohjoisemmassa nämä keräävät usein vain muutaman ihmisen paikalle. Täytyy siis keksiä jotain muuta. Mielellämme tietenkin järjestäisimme näitäkin, jos löytyisi järjestäjiä ja osallistujia, mutta harvalla on mahdollisuutta lähteä Helsingistä tai Turusta ajamaan useaa tuntia vain parin tunnin tapahtuman takia.

Internetissä on helppo olla esillä pienellä budjetilla: järkevästi toteutetut nettisivut tulevat hyvin esiin hakutuloksissa ja Facebookissa voi perustaa sivut ja jakaa tietoa ilmaiseksi. Valitettavasti nämäkään eivät vaikuta tavoittavan kovin isoa määrää ihmisiä, ja esimerkiksi "Tiedätkö lintusi alkuperän?" -kampanjan sivut ovat saaneet reilusti alle 200 tykkääjää (Kaijulien Facebook-ryhmälläkin on noin 400 jäsentä). Nämä asiat eivät vain tunnu kiinnostavan ihmisiä tarpeeksi, jotta niitä jaksettaisiin jakaa eteenpäin. Ehkä joskus keksimme jonkin paremman tulokulman ja saamme luotua tehokkaammat viestit, mutta tähän mennessä tulokset eivät ole olleet kovin hyviä.

Jarmo Tuutti, päätoimittaja

Allekirjoittaneen voit tavata mm. yhdistyksen tapahtumissa. Otan mielelläni vastaan ajatuksia ja ehdotuksia myös yhdistyksen toiminnan kehittämiseksi.

Voit olla yhteydessä myös yhdistyksen foorumin kautta. Kirjoitan siellä nimimerkillä "fouro". Lisäksi sähköpostia voit laittaa osoitteeseen sihteeri@kajuli.fi.

Sen verran hyvä tuuri kävi Lemmikkimessujen yhteydessä, että YLE:n Aamu-tv:n Luonto lähellä -sarjan tekijä halusi käydä tekemässä meistä ja linnuista lyhyen jutun. Ja kyseinen toimittaja oli oikeasti kiinnostunut tekemään hyvän jutun, ei pelkästään tyypillistä "puhuukse?"-viihdejuttua. Tästä saimme ainakin vähän näkyvyyttä ja levitettyä tärkeää tietoa.

Medianäkyvyys lieneekin yksi tehokkaimpia tapoja saada viesti tavoittamaan yhtään isompaa määrää ihmisiä. Ehkä joku päivä joku jutun nähnyt ihminen on hankkimassa lintua ja muistaa, mistä löytää lisää tietoa. Tai ehkä hän tuntee jonkun ja vinkkaa tämän oikeaan suuntaan. Medianäkyvyyttä ei tietenkään tällaisessa harrastuksessa tule paljoa, mutta edes joskus.

Vaikka olemme saaneet paljon aikaan lemmikkilintuharrastuksen suhteen, on paljon vielä tehtävää. Jos yhdistyksen jäsenmäärää onnistutaan kasvattamaan nykyisestä esimerkiksi muutamalla sadalla, tarjoaisi se enemmän resursseja sekä tietenkin kasvattaisi Suomen kattavaa verkostoa, jossa yhä useampi ihminen voisi kertoa jollekin uudelle harrastajalle, mistä löytäisi lisätietoa.

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Yhdistysasiaa

Syyskokouksessa käsitellyjä asioita

Kaijuleiden sääntömääräinen syyskokous järjestettiin tänä vuonna syyskuun lopulla Jyväskylän lähellä olleessa Mutasen leirikeskuksessa. Mukavan mökkiviikonlopun keskellä oli perinteisesti lauantaina lähes kolmeen tuntiin venähtänyt mielenkiintoinen syyskokous.

Tässä alla muutamia kokouksessa keskusteltuja asioita ensi vuoden toimintaan liittyen. Mitään mullistavia päätöksiä kokouksessa ei tehty: jäsenmaksu pysyi ennallaan ja Kaijutinta varten varattiin taas rahaa, jotta se saadaan myös 2014 tehtyä 64-sivuisena.

Eläinsuojelulain uudistus

Kokouksessa keskusteltiin eläinsuojelulain kokonaisuudistuksesta pääpiirteittäin. Näyttäisi, että itse lain uudistaminen voi venyä alkuperäisestä tavoitteesta, vuodesta 2014. Kaijulit pyrkii jatkossakin jatkamaan keskustelua lainsäädäntöön liittyvien sidosryhmien kanssa, jotta uusi laki ja asetukset huomioisivat lemmikkilinnut riittävän hyvin, mutta samalla järkevästi.

Nettisivu-uudistus

Yhdistyksen nettisivujen uusi versio on tällä hetkellä työn alla. Alkuperäinen tavoite julkaisulle oli 2013 loppu, mutta aikataulu luultavasti tästä hieman venyy. Kaikki materiaali tulee uudelle sivustolle ensisijaisesti html-muodossa. PDF:iä käytetään, jos katsotaan tarpeelliseksi.

Seminaarit

Puhuttiin alustavasti, että vuodelle 2014 pyrittäisiin järjestämään kaksi seminaaria: PetExpon yhteyteen eläinten hoidon ammattilaisille ja syksyllä harrastajille suunnattu seminaari. Näiden mahdollisuutta selvitetään vielä.

Riistakeskus

Tällä hetkellä linnun tuominen maahan vaatii erillisen Riistakeskuksen 270 euroa maksavan luvan. Yhdistys pyrkii

Teksti: Jarmo Tuutti

Yhdistyksen sääntömääräinen syyskokous järjestettiin Jyväskylän lähiseudulla syksyn mökkiviikonlopun yhteydessä.

Kokouksen pöytäkirjat on luettavissa netissä:

<http://www.kajuli.fi/yhdistys/dokumentit>

keskustelemaan eri tahojen kanssa, jotta tästä luvasta pystyttäisiin luopumaan, sillä se on kohtuuttoman hankala, lisää salakuljetusta sekä työllistää virkamiehiäkin tarpeettomasti.

Paikallistoiminta

Jatkossa Mia Niemi pyrkii herättelemään paikallistoimintaa, sillä sen suhteen ei ole tehty muutamaan vuoteen mitään erityistä.

Kolumni

”Näin on aina ennenkin tehty”

Eläinten kanssa toimiessa kuulee usein perusteltavan erilaisia asioita sillä, että samaa asiaa on tehty ennenkin. Oli kyse sitten ruokinnasta, tilantarpeesta, käsittelystä tai olosuhteista, löytyy aina joku, joka perustelee etteivät linnut tarvitse jotain uutta asiaa, koska sitä ei ole ennenkään ollut. Ennenkin on pidetty lintuja pienissä häkeissä. Ennenkään ei ole ollut monipuolista ruokaa. Ennenkin on sitä ja tätä. Hengissä ne on selvinneet silloinkin.

Mikä tässä sitten on ongelmana, miksi asioita ei voi tehdä, kuten ennenkin? Miksi hengissäpysyminen ei riitä?

Ensimmäisenä kannattaa muistaa, että mikäli olisimme aina tehneet asiat kuten ennenkin, ei meillä olisi yhtään mitään. Eläisimme luolissa emmekä olisi kuulleetkaan niistä asioista, joita nykyään pidämme itsestäänselvyytenä. Meillä ei olisi sähköä, ei valoa, ei minkäänlaista kulkuneuvoa, hyvä, jos edes tultakaan olisi. Kehittyäkseen ihmiskunta on tarvinnut kykyä oppia menneestä, positiivisista kokemuksista, mutta myös niistä virheistäänkin. Ihmisten joukossa on ollut aina niitä, jotka ovat halunneet edistää asioita. Joskus näitä ihmisiä on ihailtu ja joskus taas pidetty aivan mielipuolina. Kunnes aikaa onkin mennyt eteenpäin ja entisistä mielipuolista onkin tullut ihailtuja ja olemme ihmetelleet, miksi tätä ihmistä ideoineen ei aikaisemmin hyväksytty, kun onhan se itsestäänselvyys, että asiat menevät kuten tämä sanoi. Ihmettelemme, miten ne muut olivat niin tyhmiä, etteivät sitä tienneet heti.

Suomen eläinsuojelun ensiaskeleet tapahtuivat, kun pieni vähemmistö ei hyväksynyt siihen aikaan valtaväestön keskuudessa normaalina pidettyä hevosten kovakouraista kohtelua. He päättivät muuttaa asioita ja nousta vastustamaan sitä, mitä muut tekivät ja mikä oli arkipäivää. Toiminta laajeni pian koskemaan muitakin eläimiä. Nykyään meillä on eläinsuojelulaki ja eläinten julma kohtelu on kielletty. Näin ei olisi, mikäli olisimme jatkaneet niin, miten aina ennenkin on tehty. Pahoinpitelisimme niitä hevosiamme edelleen ja kuvittelisimme sen olevan jotain normaalia - että on sallittua pitää huonosti

Teksti: Hanna Miettinen

Kolumni on uutiskirjeen vakiopalsta, jossa kirjoittaja voi tarkastella lemmikkilintuharrastusta ja sen ilmiöitä ja jakaa omia mielipiteitään.

Kolumnin näkökulmat eivät välttämättä vastaa yhdistyksen näkemyksiä, vaan ovat kirjoittajan mielipiteitä.

Jos haluat kirjoittaa kolumnin johonkin numeroon, ota yhteyttä: sihteeri@kajuli.fi

elävää, tuntevaa ja älykästä olentoa. Ja ei, eläinsuojelun alku ei edes tapahtunut missään kivikaudella, vaan noin sata vuotta sitten. Iso- tai isoisovanhempiemme aikaan.

Kun sain ensimmäiset lintuni 80-luvulla, oli meno hyvin erilaista nykypäivään verrattuna. Lintujen mukana tuli hyvin pieni, pohjapinta-alaltaan 40x30 cm häkki, muoviorsineen pävineen. Lintujen vapaana pitämisestä asunnossa kukaan ei puhunut mitään. Eläinkaupat olivat täynnä pieniä, koristeellisia häkkeitä eikä pienet pyöreätkään häkit olleet mikään harvinaisuus - päinvastoin, näitä myytiin lintujen mukaan. Tuskin edes tarvitsee sanoa, että sosiaalisia parvilintuja, kuten vaikkapa undulaatteja, myytiin yksineläjiksi silmääkään räpäyttämättä. Lintulamppua ei ollut olemassakaan ja itse asiassa tieto lintujen poikkeuksellisesta värinäöstä oli uusi juttu sekin - lemmikkilintuharrastajat eivät edes tästä mitään tienneet (muistetaan, ettei siihen aikaan ollut Internetiä, jonka avulla uusi tieto olisi saatavilla jopa sekunneissa toiselle puolelle maailmaa). Ja tuoreruokintakin oli lähinnä sillä kurkku-salaattilinjalalla, eikä tainnut sekään jokapäiväiseen ruokavalioon edes kuulua.

Eikä tuolloinkaan kyse ollut siitä, etteikö niitä lintuja rakastaisi tai tahtoisi hoitaa hyvin. Totta kai niitä rakasti. Ja niitä hoiti niin hyvin, mitä sen ajan tiedoilla kykeni.

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Kolumni: "Näin on aina ennenkin tehty"

Vuosien kuluessa asiat muuttuivat. Isoja häkkeitä ei valmistettu, mutta itse rakentamalla sai kelvollisia. Ensimmäisen lintu-lamppuni ostin vailla parempaa tietoa, koska olin kuullut, että tämä uusi juttu on hyväksi linnuille. Se riitti, tahdoin kokeilla itsekin jotain, minkä luvattiin virkistävän lintuja. Tuoreruokintakin muuttui hiljaksen, kun opin, mitä kaikkea linnuille voikaan syöttää. Ja toisaalta aika myös monipuolistaa kauppojen valikoimia.

Nykyään suurin osa linnuistani elää aviaariossa. Vaikkei kyse olekaan mistään kovin pienestä tilasta, saavat linnut silti lentää säännöllisesti vapaana huoneessa. Halukkaat tulevat itse ulos ja illalla menevät vapaaehtoisesti takaisin häkkiin nukkumaan, pakotteita ei käytetä. Kaikki lintutilat on valaistu useampia - vaikka lintujen poikkeuksellinen värinäkö onkin nyt jo tunnettu ja vanha juttu, ihmiskunta oppi vasta joitain vuosia sitten lintujen suuremmasta valontarpeesta: ne eivät näekään yhtä hyvin samassa valossa, missä me näemme. Tuoreruokintaan ei kuulu enää kurkku tai tavallinen salaatti ollenkaan, sen sijaan linnut saavat monipuolisesti erilaisia yrttejä sekä tummia salaatteja. Näiden lisäksi tulee toki muitakin tuoretta, aina varsiselleristä lehtikaaliin. Jopa ruoan virikearvoon kiinnitetään huomiota, sen sijaan, että kaikki ruoka tarjoiltaisiin ruokakupista, se ripotellaankin erilaisiin namijemmoihin tai ripustetaan ympäri häkkiä. Ja ne muoviorret - ne ovat päätyneet roskikseen ja niiden tilalla on erilaista luonnonoksaa - aina ranteenpaksuisesta ohueen risuun.

Lintuni pysyivät ennenkin hengissä, mutta hyvinvoinnista ei voida kyllä puhua. Tässä kohtaa voisi ajatella, että eiväthän ne tienneet paremmasta. Eikös ne silloin voi aivan hyvin, koska eivät osaa vaatia mitään parempaa? Ei, ne eivät voi silti hyvin. Se, ettei tiedä paremmasta, ei takaa, etteikö voisi voida huonosti. Jokaisella elävällä olenolla on luonnolliset, sisäsyntyiset käyttäytymistarpeensa. Mikäli näitä ei pääse toteuttamaan, olento voi huonosti, oli kyse sitten meistä itsestämme tai lemmikkilinnustamme.

Nykyäänkin lintuni pysyvät hengissä, mutta nyt uskallan sanoa niiden jopa voivan ihan hyvin. Uskallan ajatella, että ne saavat jo elämisen arvoisen elämän. En kuitenkaan silti usko, että kaikki oli vielä tässä. Uskon, että jatkuvasti löytyy jotain parannettavaa, edes joku pienikin asia, jolla voi lintujensa hyvinvointia edistää. Koska tahansa saattaa tulla uutta tietoa, josta opimme lintujemme kaipaavan jotain sellaista, mitä emme ennen ole osanneet kuvitella.

Mikäli toimisin, kuten aina ennenkin on toimittu, päästään takaisin tuohon miltei kolmenkymmenen vuoden takaiseen tilanteeseen. Kuka sellaista tahtoo lemmikeilleen, mikäli itse paremmasta tietää? Joskus tämä vaatii sen, että ymmärtää olleensa väärässä, mutta eikö lemmikkien hyvinvointi ole arvokkaampaa kuin se, että saa itse olla oikeassa ja tahtoo väkisin pitää kiinni vanhoista, jo kauan sitten muuttuneista ajatuksista?

Joulutarjous!

Etkö ole vielä Lemmikkilinnut Kaijuli ry:n jäsen? Nyt on hyvä aika korjata asia.

Jokainen joulukuun aikana yhdistykseen liittynyt uusi jäsen tulee automaattisesti jäseneksi vuodelle 2014, mutta saa myös vuoden 2013 Kaijuttimen!

Liity jäseneksi täällä: <http://www.kaijuli.fi/yhdistys/liittyminen-jaeseneksi/jasenkaavake>

Kaijuttin on Lemmikkilinnut Kaijuli ry:n kerran vuodessa ilmestyvä jäsenlehti. Vuoden 2013 numerossa on jälleen odotettavissa 64 sivun edestä mielenkiintoisia ja monipuolisia artikkeleita lemmikkilintuharrastuksesta.

Kaijuttimia riittää 50 ensimmäiselle jäseneksi liittyneelle ja ne tullaan postittamaan uusille jäsenille alkuvuodesta jäsenkortin kera.

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Barbaran blogi

Ruoalla virikkeellistäminen

Ruoan avulla virikkeellistämistä, eli namijemmaleluja, pidetään yleensä hauskana tapana ylläpitää virikkeellistä ympäristöä lemmikkipapukaijalle. Sen ohella, että toivon lintuni pitävän hauskaa, olen myös hyvin kiinnostunut opettamaan papukaijojani hyväkäytöksiksi yksilöiksi. Usko tai älä, ruoan avulla aktivoimalla voidaan myös vaikuttaa linnun käyttäytymiseen parempaan suuntaan. Tässä esittelen neljä tilannetta, joissa ruoalla virikkeellistämistä voidaan käyttää luomaan toivottua käyttäytymistä ja estämään epätoivottua.

Vinkki #1 Käytä namijemmaleluja vahvisteena häkkiin menemiselle:

Jos papukaija nauttii ihmisseurasta, takaisin häkkiin meneminen voi olla vaikeaa, sillä jotkut papukaijat viettävät todella mieluusti aikaa lempi-ihmisensä kanssa. Tavoitteena on tehdä sekä häkin sisä- että ulkopuoli linnulle mukaviksi paikoiksi. Se, että lintu saa olla paljon kontaktissa ihmisiin ollessaan häkin sisällä, ei ole kovin realistista. Tämä tarkoittaa, että meidän on tarjottava jotain muuta vahvisteeksi, jotta lintu viihtyisi myös häkin sisäpuolella. Namijemmalelut tai muut ruoka-aktiviteetit jotka tarjotaan heti kun lintu menee takaisin häkkiinsä ovat hyvä tapa lisätä häkin arvoa linnun silmissä. Lelun kimpussa vietetty aika myös pitää linnun kiireisenä, sen sijaan että se murehtisi lempi-ihmisensä olinpaikkaa.

Vinkki #2 Käytä namijemmaleluja opettaaksesi papukaijasi viettämään aikaa kiipeilypuussa:

Moni lemmikkipapukaijan omistaja haluaa lintunsa viettävän aikaa häkin ulkopuolella olevissa kiipeilypuissa. Kiipeilypuut tai ständit ovat usein asetettu sellaisiin paikkoihin, joissa linnun kanssa sosialisoidaan paljon. Kiipeilypuut voivat kuitenkin

Good Bird -blogi on uutiskirjeen vakiopalsta, johon jokaista numeroa varten valitaan käännettäväksi yksi Barbara Heidenreichin blogikirjoitus.

Käännös: Laure Kurkela

Good Bird Inc.

<http://www.goodbirdinc.com/>

Good Bird Blog

<http://goodbirdinc.blogspot.com/>

Barbara Heidenreich on toiminut ammattilaisena eläinten-kouluttajana vuodesta 1990 ja tällä hetkellä jatkaa työtään Good Bird Inc. -yrityksensä parissa, joka tarjoaa papukaijojen käyttäytymiseen ja kouluttamiseen liittyviä palveluita lemmikkipapukaijojen omistajille.

Barbara on käynyt myös Suomessa opettamassa kahdesti Kaijuleiden järjestämässä käyttäytymis- ja koulutusseminaarissa vuosina 2009, 2010 ja 2013.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Barbaran blogi: Ruoalla virikkeellistäminen

kin menettää viehätystään, jos kaikki pysyy samana maisemia myöten. Namijemmalelujen tarjoaminen voi saada linnun jälleen kiinnostumaan kiipeilypuusta ja viettämään puussa enemmän aikaa sen sijaan, että lintu huitelisi ympäriinsä koko talossa. Vaihtelu namijemmaleluissa, niiden sisällössä sekä lelujen paikassa pitää linnun kiinnostuneena ständeistä.

Vinkki #3 Käytä namijemmaleluja ehkäisemään huomiohuutamista:

Monet papukaijat oppivat kirkumaan äänekkäästi kun niiden lempi-ihminen poistuu huoneesta, tätä kutsutaan termillä huomiohuutaminen. Hyvä tapa ehkäistä tätä on tarjota linnulle jotain sallittua ja mielekästä tekemistä ennen ihmisen poistumista huoneesta. Tämä on hyvä aika tarjota namijemmaleluja ja muita aktiviteetteja. Kun lintu keskittyy innokkaasti namijemmaleluun, ihminen voi sujahtaa pois huoneesta jättäen linnun etsimään lempiruokiaan.

Vinkki #4 Käytä namijemmaleluja vaihtoehtona höyheniä tuhoavalle käytökselle:

Nyppiminen on ongelma monelle papukaijan omistajalle. Jos lintusi nyppii, vieraile eläinlääkärillä, jolla on kokemusta nyppivistä linnuista saadaksesi oikean diagnoosin ja hoitosuunnitelman. Kotona voit ohjata linnun huomion höyhenten tuhoamisen sijaan ruoan etsimiseen. Jos tiedät, että on tiettyjä aikoja jolloin lintusi on herkkä nyppimään, laita namijemmaleluja tarjolle juuri ennen tuota ajanjaksoa. Esimerkiksi jotkut linnut nyppivät aikaisin aamulla. Näille linnuille namijemmalelut voi laittaa häkkiin juuri kun lintu alkaa nukkua illalla. Kun aurinko nousee ja valot räpsähtävät päälle, lintu voi valita namijemmalelujen kanssa touhuamisen höyhenten nyppimisen sijaan.

Namijemmalelut ja ruoan avulla aktivointi on papukaijallesi enemmänkin kuin vain hauskaa. Se on mainio työkalu käytöksen hallitsemiseen. Käytä luovuuttasi miettiessäsi miten voit ruoalla aktivoimalla vaikuttaa lintusi käytökseen. Tuloksena odottaa hyvin käyttäytyvä lemmikki.

Osallistu uutiskirjeen tekoon!

Uutiskirjeen tarkoituksena on sisältää tarinoita tavallisilta lintuharrastajilta. Tarinoita lintuharrastajan arjesta, sekä toisaalta vastaantulevista erikoisemmista tilanteista.

Tätä varten tarvitsemme apua teiltä lukijoilta! Jos mieleesi tulee mielenkiintoinen tarina, jonka voisit jakaa myös muiden harrastajien kanssa, ole rohkeasti yhteydessä:

sihteeri@kajuli.fi

Emme etsi uutiskirjettä varten ammattijournalisteja, vaan tavallisia ihmisiä, jotka voivat kertoa tarinansa. Halutessasi saat apua kirjoittamisen kanssa sekä tietenkin oikoluvun kanssa.

Tarinat voivat olla mitä tahansa lintuharrastukseen liittyvää: uuden linnun hankkiminen, harrastuksen aloittaminen, sairaskertomuksia, lintuaiheisia matkoja jne. Jos et ole aivan varma, olisiko aiheesi kiinnostava, ole yhteydessä, ja mietitään yhdessä, miten tarinasta saataisiin mielenkiintoinen.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Lintuhäkin Pohjamateriaalit

Olen kaikkiin tässä esiteltyihin materiaaleihin jollain tavoin itse tutustunut, joten tämä teksti on kirjoitettu omien kokemusteni pohjalta. Yritin jokaisen materiaalin arvostelussa ottaa huomioon kaikki sen hyvät ja huonot puolet, mutta ymmärrettävästi jotain voi silti jäädä uupumaan. Tarkoitus ei kuitenkaan ollut kirjoittaa täysin kattavaa ohjeistusta, vaan ennemminkin yleiskuvaa ja arviota erilaisista materiaaleista, jotta jokainen voi sitten näiden perusteella itse perehtyä asiaan tarkemmin tai ottaa materiaalin koekäyttöön, itse kokeilemalla kun huomaa parhaiten, mikä sopii oman parvensa käyttöön.

Teksti ja kuvat: Hanna Miettinen

Osa materiaaleista sopii ainoastaan isoille linnuille ja osa taas hyvin sekä pienille, että isoille. Soveltuvuus on mainittu erikseen jokaisen kuivikkeen kohdalla, jotta turhilta virheostoilta vältytään, ainakin mahdollisimman usein.

Hamppu

Hampun ehdottomiin hyviin puoliin kuuluvat sen hyvä imukyky sekä halpa hinta. Hamppua saa isoissa säkeissä maatalousliikkeistä hevosille tarkoitettuna kuivikkeena, sekä hieman pienemmissä eläinkaupoista, eli vaihtoehtoja löytyy jokaisen tarpeeseen ja säilytystiloihin nähden.

Koostumukseltaan hamppu on hieman tikkuisempaa kuin pellava, sekä myös hivenen tummempaa, mutta silti valoisaa ja varsin sopivaa lintuhäkin pohjalle. Se ei myöskään homehdu kovin herkästi.

Hampun siivous on helppoa, likaiset kohdat voi helposti haravoida pois pinnalta vaikkapa kissanhiekka- tai muovilapiota (lasten hiekkaleikkeihin tarkoitettut) apuna käyttäen. Pienemmissä häkeissä homma hoituu nopeasti pelkästään sorminkin.

Ainoana miinuspuolena säkeissä saattaa olla isompia höytyväklönttejä, jotka voivat innostaa esimerkiksi seeprapeippoja ei-toivottuun pesintään. Nämä toki saa nypittyä seasta pois ja itse otankin suurimmat pois heti kuiviketta levittäessäni.

Hamppu sopii pienille ja isoille linnuille.

Kuvassa hamppua (yllä) ja pellavaa

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Lintuhäkin pohjamateriaalit

Hiekka

Hiekka on turhan helposti pölyävää, joten siksi en suosittele tämän käyttämistä lintuhäkeissä. Hiekkapöly on lintujenkin keuhkoissa erittäin vaarallista. Sen lisäksi hiekka ei sido ollenkaan kosteutta, eli se ei ole hygieeninen pohjamateriaalina.

Hiekka, sora ja kivet ovat kuitenkin loistavia valintoja esimerkiksi kukkaruukkujen pinnoille estämään lintujen pääsy multa. Pienet kivet sopivat loistavasti kylpyastioiden koristukseen ja liukastusesteeksi. Suuremmat kivet lintuhäkin pohjalle tukevasti sijoiteltuna tarjoavat lintujen kynsille loistavan ja luonnonmukaisen tavan kulua. Suosin itse salaatin tarjoilua häkin pohjalla olevan kiven vierestä, näin linnut hypivät kiven päälle ylettyäkseen paremmin salaattiin, kuluttaen samalla kynsiään.

Isoilla linnuilla kylpyastiaan sijoitetut kivet päätyvät niiden voimien vuoksi korkeintaan lattialle, mutta suuremmat lat-
tiakivet toimivat loistavasti näilläkin.

Kankaat ja kuramatot

Erilaiset kangaspintaiset pohjamateriaalit toimivat hyvin joissain paikoissa. Nämä saa helposti pestyä pesukoneessa ja käyttökään nähden hintakaan ei muodostu kovin kalliiksi.

Miinuspuolina näissä on samoja kuin sanomalehdessäkin, eli kaikki liat jäävät näkyville, mikä tekee helposti epäsiistin näköistä. Näihin ei myöskään saa piiloteltua ruokaa. Kankaissa täytyy myös ottaa huomioon se, voiko niihin jäädä kynnet kiinni.

Lattialla eläville linnuille näitä ei kannata käyttää, ettei lintujen jalat pääse sotkeentumaan pinnalle jääneeseen, kuivumattomaan ulosteeseen.

Suosittelen näitä eniten kiipeilypuiden ja vastaavien ympärille asunnon lattiaa suojatakseen ja siistinä pidon nopeuttamiseen. Harkitsemisen arvoisia myös lintuhäkkiin, mikäli siellä on ainoastaan muutama lintu ja mikäli löytyy vaihtokappaleet pesua ja kuivumista ajatellen.

Kiipeilytelineiden alla nämä sopivat isollekin linnulle, häkin sisällä taas pelkästään pienille, koska isot pystyvät silppuamaan ja heittelemään näitä.

Kissanhiekkä

Savipohjaisia tai kristallihiekkoja ei tule koskaan käyttää lintuhäkeissä, sillä sen lisäksi, että nämä pölyävät helposti hyvinkin paljon, voivat nämä olla myös myrkyllisiä tai aiheuttaa niehtynä tukoksen. Puupohjaista kissanhiekkaa saa kuitenkin käyttää. Lisää juttua tästä kohdassa "Puupelletti".

Kutterinpuru

Kutterinpuru ja vastaavat purut ja sahajauhot eivät sovi lintuhäkkeihin käytettäväksi ollenkaan niiden pölyävyyden vuoksi. Sen lisäksi, että pölyävä ja ympäriinsä lentelevä kuivike vaikeuttaa siivousta, ärsyttää puupöly lintujen silmiä ja hengityselimiä.

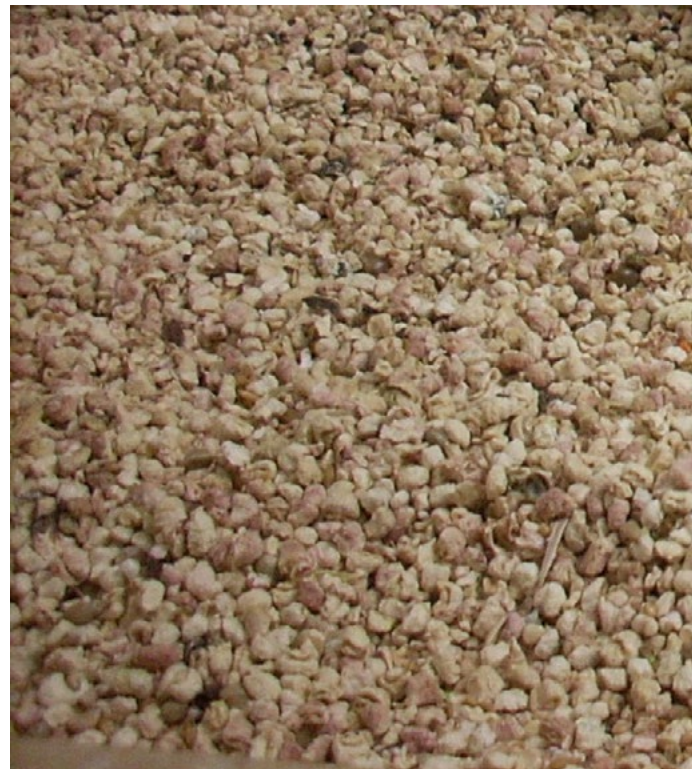
Maissirouhe

Maissirouhe on todella valoisaa, miellyttävän ja siistin näköistä ja lisäksi äärimmäisen helppo siivota. Sen raemuoto pysyy hyvin paikoillaan.

Ikävä kyllä, maissirouhe homehtuu turhan helposti kastuessaan. Lintujen polskiessa ja roskiessa vettä ympäriinsä, homehtuu valuvien kohtien alla maissirouhe jopa vuorokaudessa tai kahdessa. Kuivemmille linnuille, jotka esimerkiksi juovat automaateista tai vesipulloista ja kylpevät muualla kuin häkissä, tämä kuitenkin sopii loistavasti.

Pellavan lisäksi tämä olisi toinen ehdoton suosikkini, mikäli ei homehtuisi niin helposti.

Maissirouhe sopii sekä isoille, että pienille linnuille.

Maissirouhetta

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Lintuhäkin pohjamateriaalit

Pellava

Pellava on ehdoton suosikkivalintani. Se on hyvin valoisaa ja edullista eikä se myöskään homehdu hetkessä. Kuten hampussakin, siivous on helppoa, kun pinnalta voi haravoida likaiset kohdat pois vaikkapa kissanhiekkalapiota apuna käyttäen. Ja pienistä häkeistä siivous hoituu ihan vaikka pelkillä sormilla. Pellavassa en ole yhdessäkään säkissä törmännyt vastaavanlaisiin höyryväklöntteihin kuin hampun kohdalla.

Pellavassa on kuitenkin vaikeampi saatavuus kuin hampussa, sillä sitä ei myydä kaikissa eläinkaupoissa vaan ainoastaan maatalousliikkeissä noin 20kg paaleissa. Ison paalin kanssa voi tulla säilytysongelmia, mikäli sille ei ole kovin suurta menekkiä. Pienet pellavapussit ovat kuitenkin yleistymässä jyrssi- ja kanitarvikkeita myyvien eläinkauppojen valikoimiin.

Pellavaa voi käyttää kahdella tapaa, eli pohjalle laitettavan kuivikkeen voi kastella tai jättää kastelematta. Kasteltuna pellava muodostaa patjan häkin pohjalle kun muutoin se pysyy irtonaisempana. Kannattaa kokeilla molempia tapoja ja katsoa kumpi sopii paremmin omat lintunsa huomioonottaen.

Pellava sopii hampun tapaan isoille ja pienille linnuille.

Puuhake

Puuhakkeesta tunnetuin lienee Mörttiröpö, jota saa ostettua eläinkaupoista erikokoisissa säkeissä. Pienille linnuille puuhake voi olla turhan terävää ja inhottavaa jalkojen alle, mutta isommille linnuille tämä sopii vallan mainiosti ja on lisäksi hyvin paikoillaan pysyvää.

Useiden säkkikokojen ansiosta jokainen saa valittua helposti omaan tarpeeseensa ja säilytystiloihin sopivan määrän.

Siivous sujuu tämänkin kanssa ihan sujuvasti, joskin käyttökustannukset tulevat kalliimmiksi kuin monen muun vaihtoehdon suhteen. Pienille lintumäärille kuitenkin toimiva vaihtoehto.

Puuhake sopii parhaiten ainoastaan isoille linnuille.

Puupelletti

Puupellettejä löytyy sekä lämmitykseen, että kissanhiekaksi tarkoitettuja. Lämmitykseen tarkoitettua myydään luonnollisesti suuremmissa säkeissä ja huomattavasti edullisempaan hintaan, kun taas kissanhiekaksi tarkoitettua myydään pienissä pusseissa kalliimmalla. Tosin mikäli tälle on vain vähän tarvetta ja säilytystilat ovat rajalliset, tulee kissanhiekkaversioiden ostaminen toimivammaksi. Lämmitykseen tarkoitettuja pell-

Pellavaa (yllä) ja puuhaketta

ettejä saa rautakaupoista ja maatalousliikkeistä, kissanhiekkaversioita löytää todennäköisesti jopa pienenkin lähikaupan eläinhyllyltä.

Pienten lintujen jalkojen alle puupelletit ovat turhan ison kokoisia ja lintujen on vaikea kävellä tässä. Isoille linnuille tämä kuitenkin on hyvä valinta erityisesti paikallaan pysyvyytensä vuoksi. Kostuessaan puupelletti muuttuu jauheeksi, joten tämä pölyää, mikäli ei siivoa tarpeeksi usein. Riittävän usein siivotessa tämä on kuitenkin helppo ja hyvin siivottava ratkaisu.

Puupelletti sopii parhaiten ainoastaan isoille linnuille.

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Lintuhäkin pohjamateriaalit

Sanomalehti

Sanomalehti on todennäköisesti eniten käytetty pohjamateriaali. Sen hyviin puoliin kuuluu sen edullisuus, eli se on käytännössä katsoen täysin ilmaista, sillä jos itselleen ei tilaa lehteä, voi ystäviltä tai naapureilta pyytää vanhat lehdet. Tai hakea vaikka paperinkeräysastiasta, mikäli kenellekään tutulle ei tule lehteä.

Nykyisin sanomalehdissä käytettävät musteet ovat myrkyttömiä, mutta varsinkin tuoreiden lehtien painomuste tahraa helposti ympäristöään, joten kannattaa käyttää vanhimpia lehtiä, jotta muste saa rauhassa kuivua. Tuoreemmat lehdet myös pölyävät herkästi enemmän.

Sanomalehdestä näkee helposti ulosteiden koostumuksen, joten sitä kannattaa käyttää sairaushäkissä, etenkin jos edessä on matka eläinlääkärille.

Huonoina puolina sanomalehdessä on sen helppo repeytyvyys, jotkut linnut voivat silputa sitä huvikseen ja näin pohja jääkin peittämättä. Toisia lintuja sanomalehtisilppu voi innostaa ei-toivottuun pesintään. Mikäli sanomalehdessä on käytetty niittejä, tulee nämä poistaa ennen lehden tarjoamista lintujen ulottuville.

Kuten kankaissa ja matoissa, sanomalehteenkään ei saa piilotettua ruokaa ja se on helposti epäsiistin näköinen, sillä kaikki liat jäävät pinnalle näkyviin. Siivotessa tulee myös paljon roskaa, sillä kaikki on vaihdettava kerralla.

Maassa eläville linnuille (esim. viiriäiset) sanomalehteä ei kannata käyttää ollenkaan, koska lintujen jalat sotkeutuvat ulosteeseen liian helposti.

Sanomalehdet sopivat isoille ja pienille linnuille.

Turve

Turve on erittäin toimiva pohjamateriaali kosteana, mutta kuiviin tiloihin se ei käy ollenkaan. Turvetta saa edullisesti isoissa paaleissa maatalousliikkeistä.

Turve pimentää häkkiä huomattavasti, mutta mikäli lintutiloissa on kunnolliset valaisimet ja mahdollisuus pitää turve jatkuvasti hieman kosteana, niin tämä on ehdottomasti hyvä valinta helpon siivottavuutensa ja siistin ulkoasunsa vuoksi. Lisäksi turve on luonnostaan antibakteerista.

Normaaleissa sisätiloissa turve kuivuu liian helposti, jolloin tuloksena on erittäin pölyävä ja sottainen pohjamateriaali.

Turve sopii niin isoille, kuin pienillekin linnuille.

Turvetta

Mikä eläinkaupoissa oikein mättää?

Hieman kärkkäämmin esitetystä otsikosta huolimatta kaikissa eläinkaupoissa ei ole ongelmia. Osa hoitaa asiansa kunnolla. Mutta valitettavasti osa ei.

Moni lintuharrastaja on kuullut usein kommentin siitä, ettei varsinkaan isoja papukaijoja saisi löytyä eläinkauppojen ”hyllyltä” myynnistä, vaan nämä tulisi tilata suoraan kasvattajalta. Valitettavasti tieto ei tavoita kaikkia, ja jatkuvasti vastaan tulee ihmisiä, jotka ovat ostaneet ison papukaijan jostain surullisen kuuluisasta paikasta; suoraan hyllyltä.

Taustalla on yksinkertaisesti se seikka, ettei eläinkaupoilla ole mahdollisuutta tarjota varsinkaan isoille papukaijolle riittävän hyviä oloja niin pitkäksi aikaa, että niille voitaisiin etsiä rauhassa hyvä koti. Ajattelin avata tässä tämän ongelman taustoja hieman enemmän.

Haluan myös painottaa, että alla esitetyt ongelmat ovat todellisia ongelmia, joita tulee vastaan säännöllisesti tiettyjen eläinkauppojen kohdalla.

Lintujen taustat hämärän peitossa

Ensimmäinen ongelma ei oikeastaan koske pelkästään isojen papukaijojen myyntiä ”kaupan hyllyltä”, vaan yleisestikin kaupallista lintujen maahantuontia: liian usein linnun todellinen tausta on hämärän peitossa. Lintu saattaa tulla Suomeen välikäden kautta, mutta sen historiaa ei tiedetä tätä kauemmaksi. Tämä ongelma olisi tietenkin mahdollista korjata.

Salakuljetetun ja luonnosta pyydetyn linnun ostaminen on olemassa oleva riski, mutta ei välttämättä suurin. Pahin riski on huonoissa oloissa kasvatetun linnun ostaminen. Kauppiiaan pitäisi olla selvillä siitä, millaisista oloista hänen myymänsä linnut tulevat (tietenkin joku kauppias voi helposti myös valehdella, että asiat ovat kunnossa.. osa kauppiaista saattaa itsekin olla omistanut papukaijoja, ja olla todella vakuuttavia).

Kissojen ja koirien pentutehtailusta on puhuttu Suomessa paljon. Varsinkin monissa Itä-Euroopan maissa on vastaavia papukaijatehtaita, joissa pari on pienessä virikkeettömässä

Teksti: Jarmo Tuutti

Kirjoitus on julkaistu alunperin kirjoittajan omassa blogissa osana Lemmikkilinnut Kaijuli ry:n ”Tiedätkö lintusi alkuperän?” -kampanjaa. Kyseisen kampanjan tarkoituksena on muistuttaa linnunostajia siitä, että linnun alkuperä on syytä tietää ostettaessa lintua, jotta saisi terveen linnun eikä tukisi hämäräperäistä toimintaa.

Lisätietoa:

www.kajuli.fi/linnun-alkuperä

www.facebook.com/linnun.alkuperä

(ja usein likaisessa) häkissä ja sen ainoa tehtävä on tuottaa mahdollisimman paljon poikasia myyntiin. Monesti näiden reittien kautta on myös vaikeaa saada emojen ruokkimia lintuja, sillä poikanen otetaan emoilta mahdollisimman aikaisin pois, jotta ne pesisivät uudelleen.

Esimerkiksi eräs kaverini osti harmaapapukaijansa jossain määrin jopa luotettavan oloisesta paikasta. Linnun piti tulla saksalaiselta kasvattajalta, mutta papereita ei tullut mukaan, eikä niitä koskaan saanut. Myöhemmin hän kuuli eräältä henkilöltä, joka oli mukana matkalla, kun lintu ostettiin, että se tuli Itä-Eurooppalaiselta lintutorilta. Tämä kyseinen lintu vaikuttaisi olevan nykyisin kunnossa, mutta toinen samalla tuotu jako kuoli hyvin nuorena.

Taustojen suhteen ongelman luovat myös ”lintutukut”. Nämä ostavat lintuja eri paikoista, kokoavat ne yhteen paikkaan ja myyvät niitä eteenpäin. Onko edes eettistä myydä tällaisia eläimiä tukkutuotteina? Jos myyjällä on ”toimitusaika” käytännössä suurimmalle osalle linnuista, tulevat ne todennäköisesti tällaisen paikan kautta.

Yleinen ilmiö on myös tarjota eläinkauppoihin erityisen halvalla lintuja, jotka eivät muuten mene kaupaksi. Valitettavasti Suomessakin on tullut vastaan tilanteita, joissa tällaisia lintuja myydään eläinkaupassa täyteen hintaan (neitokakadujen

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Mikä eläinkaupoissa oikein mättää?

kohdalla jopa kasvatuslinnuiksi). Joskus lintuja harvoin myyvä opportunistinen kauppias saattaa ostaa tällaisen halvan linnun pikavoiton toivossa myyntiin.

Linnut viettävät pitkät ajat riittämättömissä oloissa

Hyvin harvalla eläinkaupalla on mahdollisuus tarjota isolle papukaijalle muutaman kuukauden oleskelua varten riittävän hyviä oloja. Itse en ole kuullut Suomessa yhdestäkään tällaisesta tapauksesta. Parhaimmillaan häkki täyttää yleisesti käytetyt suositukset (entiset MMM:n suositukset), mutta lintu on siinä yksin, virikkeitä ei ole riittävästi, eikä lintu pääse koskaan ulos tästä häkistä. Lisäksi häkki voi olla rauhattomassa paikassa, jossa ostajat käyvät sörkkimässä lintuhäkkiä.

Oikeastaan pelottava asia on se, että monissa eläinkaupoissa ei ole riittävästi tilaa pienillekään papukaijoille, mutta silti ne saattavat olla siellä odottamassa ostajan löytymistä melko pitkään. Jos lintu vaikuttaa hieman "räpäleeltä", voi ostajan löytymisen olla erittäin vaikeaa ja kestää pitkään.

Ongelmallisen paradoksin luo myös se, että jos lintua ei yritetä aktiivisesti myydä kenelle tahansa, joutuu se odottamaan hyvää kotia pahimmillaan useita kuukausia (näitä tapauksia tulee säännöllisesti vastaan, vaikka myyjän kriteeritkään eivät olisi riittävän korkeat). Toisaalta jos lintuja yritetään myydä liian aktiivisesti, niitä päätyy säännöllisesti ihmisille, joilla ei ole osaamista ja/tai kiinnostusta tarjota linnulle hyviä oloja.

Lintu myydään kenelle tahansa

Omistan itse kultaposkiamatsonin, joka oli onnistuttu myymään alunperin henkilölle, joka osti sen heräteostoksena. Hänellä ei ollut osaamista lintujen pitämisestä, eikä myöskään käsitystä siitä, mitä ison papukaijan kanssa elämä olisi; tosin eläinkauppiaskaan ei tätä osannut tai halunnut kertoa. Lintu ei elänyt kovin hyvissä oloissa ensimmäisiä vuosiaan.

Joillekin kauppiaille tulee kova kiusaus oikoa mutkia: isosta papukaijasta kun saa paljon rahaa. Ja niissä saattaa myös olla suhteellisen paljon rahaa kiinni. Tämän takia katsotaan silmien läpi ostajan osaamattomuutta, tai yritetään vakuuttaa ostaja siitä, miten helppoa kaikki on ja miten hyvin asia varmasti sujuvat. Vastaan on tullut myös monia tapauksia, isojen ja pienien lintujen kohdalla, jossa myyjä yrittää aktiivisesti painostaa ostajaa tekemään päätöksen heti, vaikka tämä haluaisi vielä hetken miettiä asiaa.

Paradoksi tosiaankin on, että jos lintua ei yritetä myydä aktiivisesti tai kauppias on tarkka ostajan suhteen, voi sen myyminen kestää liian kauan. Tästäkin voimme päätellä, etteivät tällaiset eläimet kuulu eläinkaupan hyllylle.

Myyjällä ei itsellään ole osaamista linnuista

Eräs avoparikaijan ostaja sai melko säännöllisesti papukaijoja myyvältä eläinkauppialta ohjeen ruokkia tälle pääasiassa pellettejä. Avoparikaija tosin on erityisen herkkä huonolle ruokavaliolle, eikä pelletit käytännössä sen ruokavaliioon kuulu. Kyseisellä linnulla oli myös merkkejä siitä, että huono ruokavalio oli jo aiheuttanut fyysisiä vaurioita.

Liian moni eläinkauppias ei yksinkertaisesti ymmärrä tarpeeksi isoista papukaijoista (tai edes pienemmistä linnuista), jotta pystyisi pitämään niistä huolta, tai neuvomaan ostajaa.

Valitettavasti joillain eläinkauppiaille on ammattiyhteisö nousut niin kovaksi, etteivät he suostu kuuntelemaan neuvoja, vaikka joku kokenut harrastaja kävisi ystävällisesti kertomassa, miten myynnissä olevista linnuista voisi pitää paremmin huolen.

Kärsivällisyyttä lemmikkilinnun hankintaan

Vaikka "lintukärpäsen" puraistua olisikin kova kiire saada oma lintu, kannattaa pää pitää kylmänä, eikä ostaa sitä ensimmäiseltä vastaantulevalta myyjältä välittämättä sen hyvinvoinnista. Hyvän myyjän löytäminen voi kestää pitkään: kuukausia tai yli vuodenkin (tänä aikana voi löytää myös jonkin hyvän uutta kotia etsivän linnun). Mutta se on ehdottomasti odotetun arvoista!

Jos ostat linnun kasvattajalta, kannattaa pyrkiä arvioimaan tämän toimintaa kriittisesti (kasvattajalla ei ole mitään tekosyytä pitää lintujaan pienissä häkeissä tai muuten huonoissa oloissa, vaikka lintuja olisi paljon). Linnun hakeminen jostain muusta EU-maasta, jos sitä ei Suomessa kasvateta, on yleensä vaivan arvoista. Ruotsi ja Saksa ovat yleisiä maita, joista lintua lähdetään hakemaan. Kasvattajalta ostaminen olisikin lähtökohtaisesti paras vaihtoehto.

Jos taas päädyt ostamaan papukaijan eläinkaupasta, oli se pieni tai iso, pidä huoli, että ostat sen hyvästä eläinkaupasta. Kaupassa myynnissä olevilla pienillä linnuilla (käytännössä pienemmät parvilinnut) pitää olla paljon tilaa (lentohäkki), seuraa, virikkeitä, riittävän rauhallinen paikka ja ruokavaliion pitää olla kunnossa. Jos taas ostat ison papukaijan, osta se vain liikkeestä, joka tilaa linnun sinulle tuntemaltaan kasvattajalta, ei lintutukun kautta.

Tämä on paras ratkaisu eettisen lintuharrastuksen tukemiseksi, mutta näin saat itsekin suurimmalla todennäköisyydellä terveen linnun.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Neitokakadu Eilwen ja luottamusta koripallolla

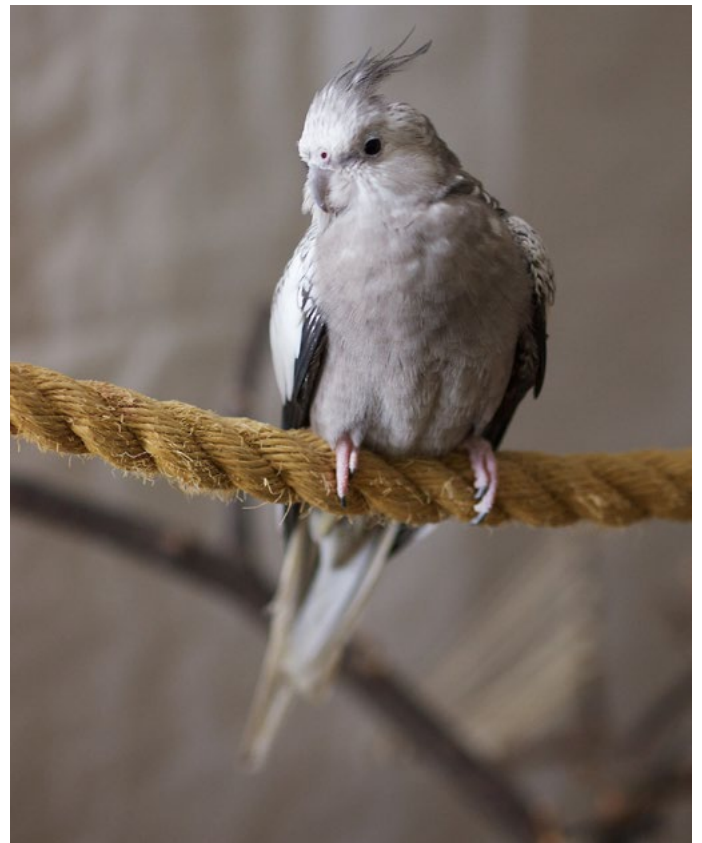
Teksti: Anni Pohja

Kuvat: Jarmo Tuutti

Useita vuosia sitten, kun käsinruokinta oli Suomessa vielä suhteellisen yleistä, ruokin yhden neitokakadupoikueen kaverini puolesta, koska tämä ei työnsä vuoksi ehtinyt vaadittavaan ruokintaväliin. Tuolloin käsittely oli myös kovin erilaista nykypäivään verrattuna ja pakotteiden käyttäminen oli yleistä, sekä erityisesti käsinruokittujen kohdalla helppoa, sillä ne eivät usein osanneet kertoa jos jokin asia häiritsi tai ahdisti.

Yksi näistä ruokkimistani linnuista oli Eilwen, joka seurustelusuhteen myötä päätyikin muutamien vuosien päästä saman katon alle kanssani. Välissä lintuharrastus oli mennyt paljon eteenpäin ja Eilweniinkin olin yrittänyt ottaa kontaktia monesti täysin positiivisissa merkeissä. Se söi hirssiä kädestäni ja saattoi käydä olkapäällä, muttei antanut minun rapsuttaa tai tulla kädelleni lainkaan. Tähän ei lukuisista yrityksistä huolimatta tullut muutosta kahden vuoden yhteiselon aikana.

Muutama viikko sitten istuin olohuoneessamme ja pöydälle oli jäänyt poicephalus-hybridini treenien jäljiltä koripalloteline. Poikaystäväni oli harjoitellut tätä temppua Eilwenin kanssa vuotta tai paria aikaisemmin ja neitokakaduparven lentäessä pöydälle tutkiskelemaan päätin kokeilla saisiniko tempun

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Eilwen ja koripallo

kanssa mitään irti kenestäkään. Eilwen kiinnostui kädessäni olevasta renkaasta ja annoin sen sille niin, että sen pudotessa linnulta se tipahtaisi kädelleni ja palkitsin sitten siitä. Etenimme pienin askelin renkaan kanssa ja Eilwen muisti nopeasti, että rengas piti tuoda kädelle. Kun laitoin käteni koripallokorin alle, se osasi myös poikaystäväni kanssa opitun perusteella laittaa sen korin läpi käteeni. Lopulta ojentelin linnulle rengasta, jonka se vei innostuneena ja kovaa vauhtia aina koriin ja suorastaan juoksi luokseni noutamaan palkkionsa.

Kun olimme leikkineet aikamme koripallokorilla, tarjosin täysin refleksinä kättäni Eilwenille astuttavaksi, kuten tekisin muiden lintujemme kanssa. Aikaisemmin tämä olisi aiheuttanut sen, että Eilwen sohaisee nokallaan kohti ja perääntyy tai lentää pois. Minun hämmästykseni Eilwen kuitenkin astui kädelle empimättä. Myöhemmin sama toistui ja toistui. Sain jopa rapsuttaa Eilweniä muutaman tunnin päästä.

Tämän kokemuksen jälkeen Eilwenin suhtautuminen minuun on ollut aivan erilaista. Se hakeutuu seuraani mielellään, tu-

lee kädelleni ja jopa sen elekieli on rentoa lähetyvilläni. Kaksi vuotta olemme asuneet saman katon alla ja tänä aikana en ole koskaan pakottanut sitä mihinkään, mutta pelkät herkut ja linnun lukeminen eivät olleet riittäneet poistamaan vanhoja haamuja, joita sillä oli minua kohtaan. En olisi itsekään koskaan arvannut, että loppujen lopuksi luottamuksen palautuminen vaatisi näin vähän.

Tietenkään koripallotreenit eivät toimi jokaisen linnun kohdalla, mutta tarinasta voi oppia yhden tärkeän seikan: koskaan ei kannata luovuttaa. Yritä touhuta linnun kanssa asioita, joiden tekeminen saa sen selvästi rentoutumaan ja iloiseksi. Onnistuminen voi lopulta olla pienistä ja yllättävistä asioista kiinni!

Video koripalloa pelaavasta Eilwenistä löytyy myös Youtubesta:
<https://www.youtube.com/watch?v=lbiPl1e8t9Y>

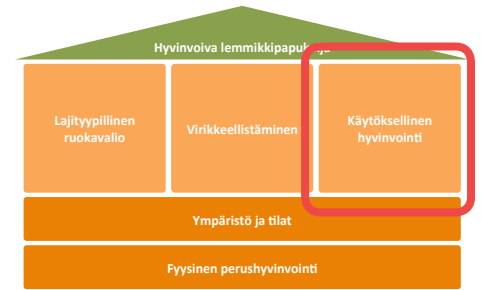

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Lemmikkilinnun hyvinvointi

Käytöksellinen hyvinvointi

Käytöksellinen hyvinvointi on, paremman puutteessa, ehkä hieman kömpelö käänös englanninkielisestä termistä "behavioral welfare". Sen voidaan katsoa sisältävän sekä stressittömän elämän, että myös mahdollisuuden vaikuttaa ympäristöön omilla valinnoillaan.

Esimerkiksi UK:n Farm Animal Welfare Councilin viidessä vapaudessa yksi kohta on "vapaus pelosta ja hädästä", joka tarkoittaa eläimen ympäristöä ja käsittelyä, joiden ansiosta eläin välttyy henkiseltä kärsimykseltä. Olen itse lisännyt tässä mallissa käytökselliseen hyvinvointiin vielä erikseen valinnanvapauden, josta esimerkiksi Susan G. Friedman usein puhuu ja kirjoittaa.

Pelko on eläimen ei-tahdonalainen reaktio, joka käytännössä valmistaa sitä joko taistelemaan tai pakenemaan. Pelkoreaktiot ovat hyvin tuttuja monille lemmikkilintujen omistajille, sillä lintu on jo lähtökohtaisesti varautunut uusia asioita kohtaan. Jos sitä on käsitelty huonosti tai sillä on joistain asioista muuten huonoja kokemuksia, voi tämä varautuneisuus muuttua helposti peloksi. Pahimmillaan kova pelko voi tappaa linnun; tästäkin on olemassa valitettavia esimerkkejä muun muassa eläinlääkärikäynneistä. Isoksi ongelmaksi pelko muodostuu myös, jos se on pitkäkestoista tai säännöllistä.

Myös luonnossa on asioita, jotka pelottavat lintuja. Merkittäv in ero luontoon on se, että kotioiloissa lintu ei juuri koskaan pääse riittävän kauas pelottavaa asiaa karkuun, jotta pelkoreaktio laantuisi. Se saattaa lentää ympäri huonetta paniikissa ja voimien loputtua laskeutua johonkin.

Teksti ja kuvat: Jarmo Tuutti

Hyvinvointi-artikkelisarja tarkastelee jokaisessa numerossa jotta in lemmikkilinnun hyvinvoinnin osa-alueita sekä muita siihen liittyviä asioita.

Aikaisemmat sarjan artikkelit:

- 1/2012: Hyvinvoinnin yksi viitekehys
- 2/2012: Fyysinen perushyvinvointi
- 3/2012: Ympäristö ja tilat
- 4/2012: Lajityypillinen ruokavalio
- 1/2013: Virikkeellistäminen

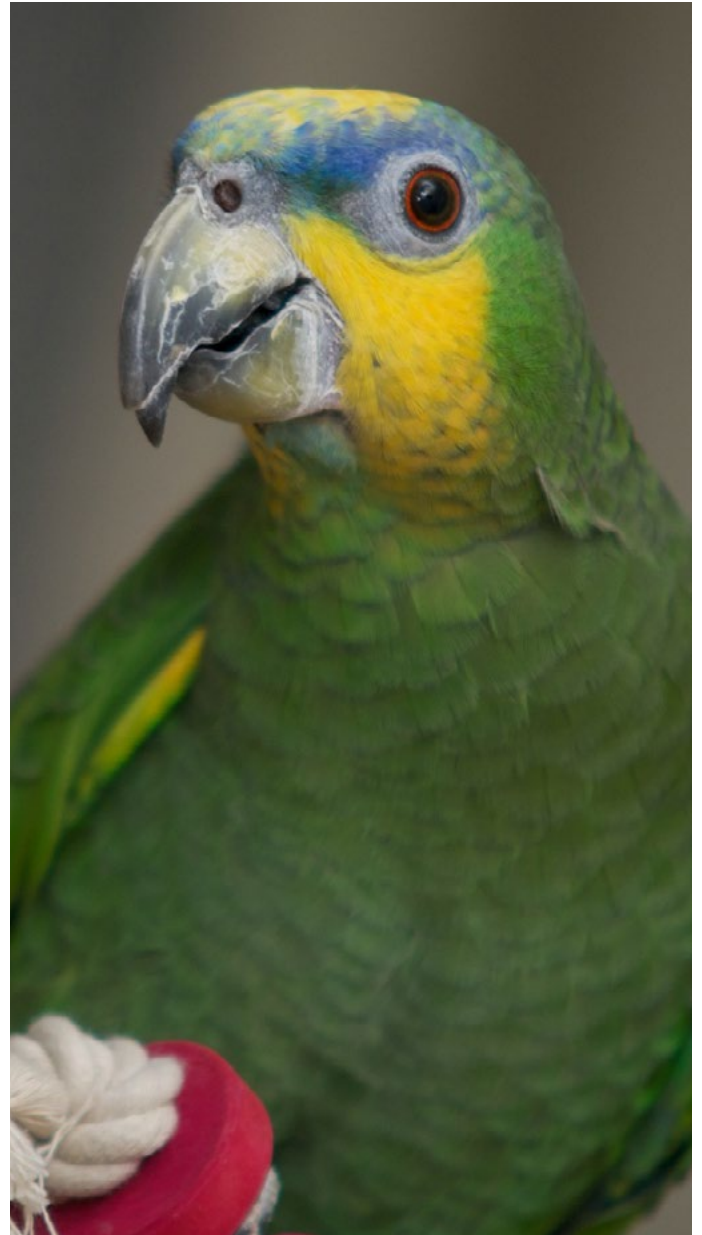
Lemmikkilinnun hyvinvointi: Käytöksellinen hyvinvointi

Pelon lisäksi on myös muita asioita, jotka voivat aiheuttaa merkittävää pitkäkestoista stressiä, näin heikentäen eläimen hyvinvointia ja jopa aiheuttaen fyysisiä muutoksia. Esimerkiksi virikkeettömyys voi olla yksi stressin aikaansaaja, samoin kova tarve pesiä ilman mahdollisuutta tähän. Pitkäkestoinen stressi voi ilmetä stereotyyppisenä käyttäytymisenä (tietyn merkityksettömän toimintamallin toistaminen pitkään), apaattisuutena, huutamisena tai papukaijoille tyypillisenä höyhenten nypymisenä.

Onkin tärkeää pyrkiä luomaan ympäristö, jossa lemmikkilinnun ei tarvitse pelätä. Lisäksi pelottaviin asioihin (joihin myös ihminen voi lukeutua) totuttamisen pitäisi tapahtua linnun ehdoilla. Käytännössä puhutaan siedättämisestä ja vastaehdollistamisesta, joissa molemmissa tärkeintä on pitää pelotettavan ärsykkeen intensiteetti niin pienenä, ettei se aiheuta pelkoreaktiota.

Myös mahdollisuus vaikuttaa ympäristön merkittäviin asioihin, ja erityisesti mahdollisuus välttää ahdistavat tai pelottavat asiat, on tärkeä tekijä lemmikkilinnun hyvinvoinnissa. Yksinkertaisimmillaan tämä tarkoittaa sitä, että koulutetaan asiat niin, että lintu tekee itse toivotun valinnan: esimerkiksi kädelle astuminen ja häkkiin palaaminen voidaan opettaa tapahtumaan vapaaehtoisesti.

Lemmikkilinnun elämässä tulee kuitenkin ajoittain vastaan tilanteita, jotka aiheuttavat pelkoa, vaikka ennakoimalla ja suunnitteleamalla voidaan vaikuttaa moniin asioihin. Esimerkiksi jokaista lintua ei pystytä totuttamaan käsittelyyn niin, ettei eläinlääkäriissä käynti olisi pelottava kokemus sille. Hyvä uutinen lemmikkilinnun omistajan kannalta on kuitenkin se, että jos lintu saa elää arkeaan ilman pelkoa ja stressiä, se voi palautua yksittäisistä harvinaisista pelottavista asioista paljon paremmin.

Tapahtumat

Lemmikkimessut 2013

Helsingin messukeskus, 23.-24.11.2013

Syksyn ”päätapahtuma”, Lemmikkimessut, järjestettiin tänä vuonna perinteisesti Helsingin messukeskuksessa marraskuun lopulla. Messut ovat osa laajempaa messukokonaisuutta, joten tänäkin vuonna messukeskuksessa vieraili viikonlopun aikana yhteensä 55 000 henkeä. Lienee sanomattakin selvää, että vaikka kyseessä onkin pääkaupunkiseudulle painottunut tapahtuma, on tämä myös erittäin tärkeä paikka yhdistykselle olla esillä.

Teksti ja kuvat: Jarmo Tuutti

Mielenkiintoisena yksityiskohtana sain messuviikolla yhteydenoton Ylen Aamu-tv:n Luonto lähellä -sarjan tekijältä. Hän halusi tehdä viiden minuutin jutun lemmikkilinnuista kyseiseen sarjaan. Saimmekin viikon aikana sovittua yksityiskohtaa. Oli erittäin mukavaa huomata, että kyseinen henkilö oli kiinnostunut tekemään asiapohjaista juttua, eikä pelkästään keskittynyt puhumiseen ja muuhun ”viihdearvoltaan” isompaan sisältöön.

Lauantai alkoi perinteisellä messuhässäkällä. Koska uusi kotimme Nurmijärvellä oli riittävän tilava, mutta edelleen siedettävän ajomatkan päässä messukeskuksesta, luonamme yöpyi minun ja Annin lisäksi viisi vierasta. Messujen yhteydessä parasta onkin päästä näkemään kavereita ja tuttuja, joita ei tapaa kuin muutaman kerran vuodessa. Itse messukeskuksessa tärkeintä on tietenkin yhdistyksen edustaminen ja vierailijoiden kanssa keskustelu.

Kesti oman aikansa, kunnes saimme kaikki liikkeelle ja messukeskukseen, mutta olimme sentään ajoissa perillä. Messuosaston olivat edellisenä iltana käyneet rakentamassa Helsingissä asuvat yhdistyksen toimihenkilöt. Itsekin olen aikaisempina vuosina, Helsingissä asuessani, ollut mukana sitä rakentamassa, mutta tällä kertaa työpäivä yhdistettynä hieman kaukaisempaan sijaintiin on turhan hankala. Onneksi meiltä löytyy ahkeraa porukkaa vielä Helsinginkin puolelta.

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Tapahtumat: Lemmikkimessut 2013

Molempina aamuina ensimmäisenä ohjelmana oli Lemmikkilavalla esitys lemmikkilinnusta kodinvaihtajana, johon osallistui useampi ihminen lintuineen. Loppupäivästä taas pääsimme kertomaan yleisölle lemmikkilinnun hankkimisesta.

Omalta kannaltani ehdottomasti mielenkiintoisin kokemus oli edellä mainitsemani lauantaina aamupäivästä Paul Seger-svärdin tekemä spotti Luonto lähellä -sarjaan. Itse esiinnyin siinä yhdistyksen tiedottajan ominaisuudessa, jonka lisäksi Paulin ”uhreiksi” joutuivat Mia Niemi ja Jonne Stenroth. Lopputuloksena oli erinomainen lyhyt juttu lemmikkilinnuista, ja saimme mukaan maininnan myös tällä hetkellä pyörivästä ”Tiedätkö lintusi alkuperän?” -kampanjasta.

Molemmat päivät olivat kokonaisuudessaan perinteisiä messupäiviä: ihmisiä riitti osastolla ajoittain ruuhkaksi asti ja lintu herättivätkin paljon mielenkiintoa messukävijöissä. Suuri osa oli tullut paikalle vain ihmettelemään lintuja, mutta kuten aina, osaa linnun hankinta kiinnosti oikeasti. Nämä ihmiset saavatkin aina arvokkaita neuvoja yhdistyksen osastolta ja ennen kaikkea juuri heidät haluamme messuilla tavoittaa.

Ja kuten yleensäkin, olivat osallistujat jaettu kahteen vuoroon: aamupäivä ja iltapäivä. Tämä siksi, jotta yksi lintu ei joutuisi olemaan paikalla koko päivää, sillä messut ovat yleensä rankka kokemus, vaikka sitä ei aina pikaisella vilkauksella linnusta huomaisikaan.

Itse en tosin valitettavasti sunnuntaina ehtinyt paikalle, sillä jäin kotiin viimeistelemään vuoden Kaijutinta, jotta se saataisiin ajoissa jäsenille.

Jos pääset mitenkään mukaan, ja omistat linnun, joka ei pienestä hässäkästä säiky, kannattaakin lähteä mukaan ensi kevään PetExpoon! Tapahtumat ovat aina hauskoja, aikataulut voidaan säätää sinulle sopiviksi (lähtökohtaisesti voit valita aamu- tai iltavuoron) sekä majoituskin varmasti järjestyy jotenkin, jos tulet hieman kauempaa.

Voit myös käydä katsomassa Luonto lähellä -sarjan videon Yle Areenasta: <http://areena.yle.fi/tv/2099574>

Yllä: Kaijulien messuosastolla riitti perinteiseen tapaan paljon vierailijoita.

Keskellä: Jonne ja puna-ara Clara kuvattavina Luonto lähellä -sarjaan.

Alla: Kaksi messuilla ollutta kajijasta matkahäkissään.

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Tapahtumat

Oulun paikallistapaaminen

Oulu, 27.10.2013

Teksti ja kuvat: Laure Kurkela

Oulussa pohjoisen lintuihmiset kokoontuivat viettämään askartelun täytteistä paikallistapaamista sunnuntaina 27. lokakuuta. Paikkana oli Eveliinan ja Marikan (Euska ja Maryca) taloyhtiön askarteluhuone, jossa olikin mukavan paljon tilaa! Mikään yleisöryntäys ei tämäkään pohjoisen tapahtuma ollut, mutta toisaalta nyt pystyi hyvin juttelemaan vain yhdestä aiheesta, eikä joukko jakautunut pienempiin ryhmiin juttelemaan kukin omasta aiheestaan. Paikalla oli yhteensä seitsemän henkilöä: Eveliina, Marika, minä (Lintunen), Mika ja Kirsi (ara_nobilis), Satu (satuile) sekä Anni (r.maton_pelkääjä).

Askarteluhuoneen maskottina ja leluaskartelun laadunvalvojana toimi tapahtuman ajan kongonkaija Kultti, joka myös välissä esitteli luokselentotaitojaan varsin mallikkaasti! Ensimmäinen tunti, tai pari, meni vain juttellessa, vaikka askartelutarvikkeet olivatkin levällään pitkin pöytiä ja lattioita. Vasta myöhemmin mitä erilaisimpien lelujen valmistus pääsi käyntiin. Pora soi, saha lauloi ja puun palaset saivat kyytiä.

Muutama lelu siinä juttelun lomassa syntyikin! Kaikki linnuliset saivat jotain kotiinviemistä, paitsi Mika ja Kirsi jotka valittavasti joutuivat lähtemään paikalta ennen lelujen valmistumista. Tunnit vierähtivät nopeammin mitä olisi olettanut ja pian olikin jo ilta.

Ainakin yleisestä ilmapiiristä päätellen ihmisillä oli mukavaa, ja toivottavasti innostusta myös tuleviin tapahtumiin! Kyllä me pohjoisenkin lintuihmiset tästä vähitellen aktivoitumme...

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Tapahtumat: Oulun paikallistapaaminen

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Tapahtumat

Pietarsaaren lintupäivät

Aspegrenin puutarha, 3.8.2013

Teksti ja kuvat: Laure Kurkela

Pitkästä aikaa pienimuotoinen julkinen lintupäivä vähän pohjoisemmassa kuin yleensä! Pietarsaari sijaitsee rannikolla, noin 300 kilometriä Oulusta etelään, tai noin 400 km Turusta pohjoiseen. Lintupäivät järjestettiin Aspegrenin puutarhalla, jossa kasvien määrä ja kauneus häikäisi!

Päivä oli todella lämmin ja aurinkoinen, ilman pilven hattaraakaan taivaalla. Puutarhan puolesta meille oli järjestetty telttakatos ja pöytiä, sää olikin todella mainio ulkoilmatapahtumaan! Tapahtumaa oli jonkin verran mainostettu tulostetuilla mainoksilla, mutta ihmisiä riitti aurinkoisena lauantaina muutenkin.

Paikalla oli lintuja kymmenen. Sinikelta-ara Lulu, joikuara Renttu, valkokakadut Bella, Veikka ja Kerttu, keltaotsa-amatsoni Viki, viktoriankaijaset Tintti ja Rosa sekä ruusukaijaset Kiivi ja Pipi. Paikalla oli monenmoista lintua, niin häkeissä esiintyviä, kuin valjaissakin, sekä myös lentokyvyttömiä (ei klipattuja) siivekkäitä, jotka istuivat kiltisti vapaana ständeillä.

Mielenkiintoisia kohtaamisia oli siinä mielessä, että valkokakadut Bella ja Kerttu ovat siskoksia, sekä se, että Kerttukakadu ja Lulu-ara ovat joskus vuosia sitten asuneet samassa kodissa! Mitään riemunkiljahduksia kumpikaan kohtaaminen ei kuitenkaan aiheuttanut.

Yleisöä oli sopivan paljon. Välillä ihmisiä tuli paikalle suurempina joukkoina, ja välillä lintuja oli ihmettelemässä vain muutamia ihmisiä. Mitään valtavaa ruuhkaa ei syntynyt, mikä oli hyvä juttu. Pari paikallislehtien toimittajaa kävi kyselemässä enemmänkin. Vaikka Pietarsaari onkin kaksikielistä aluetta, ja ainakin oma ruotsinkielentaitoni on nykyään totaalisen nollassa, ihmiset puhuivat onneksi ainakin minulle suomea, vaikka paikalliset keskenään saattoivatkin jutustella ruotsiksi.

Päivä meni nopeasti niin yleisölle kuin muille lintuihmisille juttellessa. Loppupäivästä alkoikin olla ääni onnellisen käheänä. Ovat ne messuhulinoiden ohella nämä pienemmätkin tapahtumat todella kivoja ja antoisia!

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

papukaijat • suoranokat • kajjuli.fi

Kasvattajat esittäytyvät

Maxiini Puomila

*Maxiini Puomila on yhdistyksen kasvattajalistan tuorein jäsen. 1976-syn-
tynyt Maxiini asuu Lammilla, Hämeenlinnassa. Hänen perheeseensä kuu-
luu miehensä lisäksi kaksi teini-ikäistä tytärtä. Koko perhe on eläinrakas ja
osallistuu lemmikkien hoitamiseen.*

Maxiinin kasvatuksessa erikoista on painotus kanalintuihin, kuten viiriäisiin. Hän toimii rotukanayhdistyksessä ja omistaa myös suomalaisia maatiaiskanoja. Aina rautakaudelta peräisin olevien suomalaisten maatiaisten luultiin vielä 1960-luvulla hävinneen kokonaan muiden rotujen ollessa tuotannollisesti vahvempia, mutta 70-luvulla löytyikin yksi kanta ja myöhemmin vielä useampi, jotka nimettiin aina löytöpaikkansa mukaisesti. Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskus perusti vuonna 1998 maatiaiskanalle oman säilytysohjelman. Maxiini Puomila toimii osana säilytysohjelmaa.

Mikä oli ensimmäinen lintusi? Kuinka lintuharrastuksesi sai alkunsa?

Ihan ensimmäiset omat lintuni olivat hanhet Masa ja Inkku, jotka ostin miehelleni häälahjaksi ja pihavahdeiksi. Mutta lintuja ihailin jo ihan muksuna kotipaikkakuntani eläinkaupassa. Pitkään vain luulin, että allergia estäisi kotona sisällä linnunpidon, kunnes sitten haudotin ensimmäiset japaninviiriäiset koneella ja kasvatin ne sisällä: parin tipueen jälkeen "siedätyin" lintupölylle. Sitten alkoikin miettiminen, että minne kotosalla ne töyhtöpäät voisi laittaa. Alusta asti oli jotenkin selvää, että häkkiin en lintuja halua. Päätin, että rakennetaan sisäaviaario. Kuten projektini yleensäkin, myös tämän kohdalla alkoi tapahtua nopeasti. Kun neitokakadutkin löytyivät Kajjuln foorumin myyntipalstalta, aviaarion rakentamiselle tuli lopulta kiire.

Mitä kaikkia eläimiä sinulla on?

Meidän perheellämme on kaikkiaan tällä hetkellä 70 lemmikkiä, joista lintuja on 49 ja pelkästään neitokakaduja on 15.

Haastattelu: Ida-Emilia Kaukonen

Kuvat: Maxiini Puomila

Tässä sarjassa esitellään yhdistyksen sertifioimia kasvattajia. Jos pesität lintujasi säännöllisesti, voit hakea kasvattajalistalle myös itse.

Lisätietoa:

www.kajjuli.fi/toiminta-ja-palvelut/kasvattajalista

» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Kasvattajat esittäytyvät: Maxiini Puomila

Löytyy hevonen, poni, koiria, microsika, kissoja, vuohia, pupu, hamsteri, hanhet, mignon-ankat, kanat, japaniviiriäiset, tupsuviiriäiset, idänsiviiriäiset, kultaposkiamatsoni ja neitokadut

Minkälaista etiikkaa noudatat kasvatuksessasi?

Pyrin kasvattamaan kunnioittaen lintujen tarpeita, tarjoten linnuille mahdollisimman luonnonmukaiset olot. Kun ympäristö on linnulle sopiva, ruoka on monipuolista ja käsittely positiivisen vahvistamisen kautta, on helppo kasvattaa tasapainoisia lemmikkilintuja.

Millainen on mielestäsi hyvä lintukasvattaja?

Sellainen, joka on kokoajan valmis oppimaan uutta ja kiinnittää huomiota lintujen hyvinvointiin ja osaa ajatella myös eteenpäin ja miettiä tulevien poikasten hyvinvointia jo ennen pöntön laittamista tai hautomakoneen käynnistystä.

Jos olosuhteet, talous tai saatavuus eivät olisi este ja saisit valita minkä tahansa yhden lajin, rodun tai värimuodon kasvatettavaksi, mikä se olisi ja miksi?

Varmaan kasvattaisin hevosia, mut jos pysytään linnuissa, niin hakisin ulkomailta paria erikoisempaa viiriäislajia, joita Suomessa ei ole lainkaan. Se ei vain ole mikään helppo unelma, koska siipikarjan maahantuonti on tällähetkellä todella hankalaa ja vaatii EU:n sisälläkin lähtöparvesta verikokeet, joita harva myyjä on halukas ottamaan.

Kasvatat suomalaisia maatiaiskanoja ja olet mukana säilytysohjelmassa. Kerro lyhyesti maatiaisten nykytilanteesta ja minkälaisia asioita säilytysohjelma pitää sisällään?

Suomalaisia maatiaiskanoja on tällähetkellä MTT:n koordinoimassa säilytysohjelmassa 12 kantaa, joista itse säilytän niinkutsuttua hämeenkantaa. Hämeen kannalla on 4 poikastuottajaa ja kymmenkunta säilyttäjää. Määrä on tuplaantunut ihan parin vuoden aikana. Harvinaisin kanta on luumäenkanta, jolla on vain kaksi säilyttäjää. Vahvimmat kannat ovat alhon- ja tyrnävänkanta, joilla poikastuottajiakin on reippaasti yli kymmenen.

Säilytysohjelma on pyörinyt vuodesta 1998 asti ja täysin harrastajien voimilla, mutta osan kantojen historia on tiedossa pitkälle 1900-luvun alkupuolelle. Kannoista on otettu DNA-testit, joita verrataan maailmalla muihin rotuihin. Mahdollisesti kantojen määrät tulevat muuttumaan, jos osa kannoista todetaan testien mukaan samaksi tai vain sekarotuisiksi, eli hyvin lähelle jotain muuta olemassa olevaa rotua.

Suomalaisia maatiaisia ei siis saa jalostaa, vaan todellakin säilytämme geenivarjoja elävissä parvissa. Osa kannoista onkin käynyt geneettisen pullonkaulan ennenkuin parvet on saatu elvytettyä. Jopa hämeenkanta on elvytetty alle kymmenestä yksilöstä.

Minkälaisia pyrkimyksiä sinulla on kasvatustyössäsi? Minkälaisia maaleja olet jo saavuttanut?

Pyrin kasvattamaan terveitä, terverakenteisia standardinomaisia neitokakaduja. Kasvatustyössäni tavoitteena on, että poikaset ovat emojaan parempia, eli jokainen sukupolvi kehittää lintuja lähemmäs sitä ”täydellistä”. Tässä ainakin nykyinen poikue näyttää hyvin lupaavalta.

Japaniviiriäisten kasvatuksessa pyrin kasvattamaan kesyjä lintuja ja väreistä haaveena on vielä uudestaan platina, jonka olen jo kerran saavuttanut, mutta ostettu siitoskukko periytti värin lisäksi myös jalkavikoja, jotka suljin kasvatuksesta tietysti heti ulos.

Tulevaisuudessa toivottavasti saan tupsuviiriäisille vierasta verta ja pääsen kasvattamaan niitäkin!

Mitä tahtoisit sanoa nuorille, joita kiinnostaa kasvattaminen?

Pitäkää kiinni unelmista, ja opiskelkaa asiasta lisää!

Lisäksi tähän sopii lainata mitä Christopher Wegelius (Suomen historian menestyksekkäin esteratsastaja) sanoi aikoinaan minulle hevosestani, mutta tämä sopii myös lintuihin: ”Kohtele sitä aina hyvin, niin se palkitsee olemalla sun paras ystävä.”

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Tee-se-itse-nurkka

Viiriäishäkki Ikea-hyllyyn

Teksti ja kuvat: Jarmo Tuutti

Puolisoni tarvitsi uudessa kodissamme uuden häkin pienille siniviiriäisille. Hän onnistui löytämään Ikean katalogista Gorm-hyllyn, joka toimi hyvänä pohjana kyseiselle häkille. Minun vastuulle jäi tuunata kyseisestä hyllystä toimiva viiriäishäkki.

Ensimmäinen vaihe oli luonnollisesti koota kyseinen hylly, joka on käsittelemätöntä puuta. Yhden osan koko on noin 78 x 55 cm, mutta hyllyyn saa ostettua jatkopaloja. Kokonaisuutena yhden kerroksen sisätila oli noin 235 x 50 cm, eli viiriäisille tuli tilaa reilusti yli neliometri. Pitkulainen muoto mahdollistaa pidemmän matkan liikkua päästä-päähän. Kasasin häkkiin kaksi hyllyä viiriäisille sekä alas yhden tarvikkeille.

Kasattuun hyllyyn lisäsin myös takaseiniksi ja päätyihin vanerit. Nämä oli kätevä lisästä pystypuiden väliin.

Vanereiden jälkeen oli vuorossa etuseinän rakenne. Käytin ohutta puuta ja kasasin etuseinien kehikot poraamalla ruuville reiät läpi. Tässä tietenkin kannattaa olla varovainen, jotta reiät poraa aivan suoraan eikä halkaise puuta. Ohuesta puusta johtuen käytin penkkiporakonetta, jotta rei'istä tuli täysin suorat.

Keskimmäiseen välikköön tein kiinteän seinän, johon tulee avattavat luukut ruokien ja vesien päivittäistä vaihtamista varten. Korotettu reuna estää viiriäistä syöksymästä ulos.

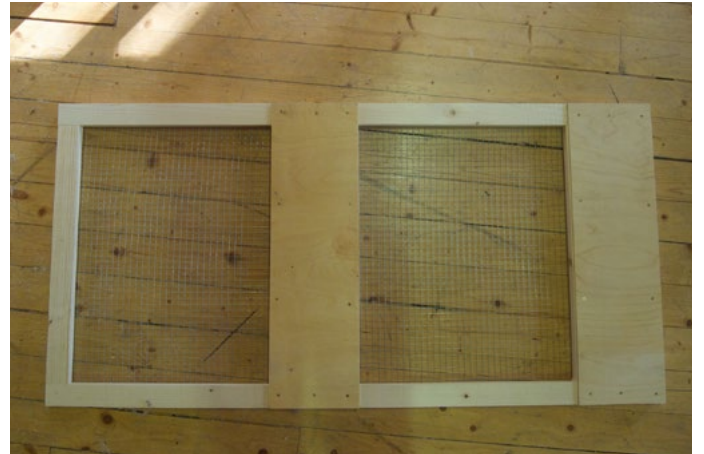
» [Palaa sisällysluetteloon](#)

Reunimmaisiin aukkoihin kasasin yhtenäisen seinän, johon kiinnitin verkon suoraan. Verkon kiinnittämistä varten on monia eri tapoja. Kätevin luultavasti olisi nitoja, mutta koska oma nitojani ei suostunut yhteistyöhön, käytin littanaa metallista reiällistä ”nauhaa”.

Siinä missä keskimmäisiä ovia on ajatus aukoa päivittäin, reunimmaiset ovet ovat taas huolto-ovia, joista pystyy vaihtamaan mm. pohjamateriaalit helposti. Tätä varten linnut kuitenkin joutuu sijoittamaan hetkeksi esimerkiksi matkahäkkiin, sillä muuten ne pääsisivät karkaamaan helposti.

Alla valmis häkki paikallaan.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)

Lukijan kuva

Senegalinkaija Geisha joulutunnelmissa (kuva: Anni Pohja)

Haluatko kuvaamasi kuvan lukijan kuvaan? Lähetä se sähköpostilla sihteeri@kajjuli.fi ja se voidaan julkaista tällä sivulla. Kuvan koon ei tarvitse olla painolaatuinen, mutta mielellään yli 800 pikseliä leveä tai korkea. Turvallisinta on kuitenkin lähettää suurempi kuva.

[» Palaa sisällysluetteloon](#)